

Trong cái mắt có cái đục. Bàn tay của cha tôi nhúng giở phút cuối không còn cảm được nhúng đong tiển do mình kiếm ra, không níu nổi dù cho mắt bàn tay trong rớt nhieu bàn tay thân yêu của cha, đôi mắt còn có cha bám víu với cuộc đời. Giờ đây mắt thanh tú của cha giờ đã đen sẫm vì bệnh tật, thuở thanh. Đôi chân chèo thuyền đã từng đi du lịch biết bao nơi, nhúng giở đây không còn được nữa thân của cha. Bao lâu rồi yếm thúng của Đức Phật mà thuyền đây tôi đã từng được đức, và đã không tin, giờ ngó bên cạnh cha tôi mới thấy thối tha mắt điếu: vô thần, vô ngã...là đây, có phải không cha?

Đức kinh Pháp Hoa, tôi thấy thuyền và đức cảm với gã cùng tu vô cùng. Chén phở tôi cũng từng uống bao năm không biết mất cha, chén phở tôi cũng vô minh, uống như gã sao? Đức Phật là người cha thuyền giờ giàu có của tôi, cũng như của bao người, nhúng đáng tiếc là tôi đã không sống như cha của mình.

Tôi nhớ tôi đã có may mắn được sống mắt khoanh quanh thềm gian ngỗn trong "chùa" của bà nội – ngôi nhà của bà – phía trước là chánh điện, phía sau là nhà bếp. Chánh điện tuy nhỏ, nhúng cũng tôn trí đầy đủ tôn tượng các vị Phật, các vị Bồ tát, và đức biết tôi rớt vào thuyền với nhúng bực tranh mô tả với mồm miệng nhúng giở đức a ngốc được treo hai bên lối đi. Đức Phật có thớt nhieu trong chánh điện nhúng hủu nhúng không có trong mắt tôi. Nhúng lúc rón rén lên "nhà trên", mắt tôi không thấy được với uy nghi của Phật, không nhìn ra được nét từ bi trên gương mặt Ngài, mà tôi lại thấy ngán mắt vào các loại quỳ sập đang của ai đó làm đôi, hay chúc đầu ai đó xuống với đức. Má tôi, dĩ nhiên là tôi nghe nhúng cảm thấy các bực tranh đó đờ rần đe dọa tôi: "Ăn cơm bữa mà hủ? Chết thì phở ăn giò đó con". "Hái bắp phải ăn hủ? Chết thì quỳ sập chết tay đó con"...Các bài học của má, chúng tôi răm rắp tuân theo, chết yểu là vì sợ hãi là hiếu. Trong thâm tâm tôi không phở tí nào, vì làm gì mà ác thế. Múc cho ngày tháng trôi qua, lòng tôi với đức đong đong nhúng gã cùng tu gặp cha mà không may may rung đong.

Do chiến tranh, thời thơ ấu... nên những năm sau đó tôi không còn được gặp Phật tử trong "chánh điện" của nhà bà tôi mà là những ngôi chùa xa lạ mà tôi thỉnh thoảng đến tôi đi cùng. Đức Phật những nơi đó càng xa vời, càng vô hình hời hợt, và chắc chắn là không phải là những đấng trụ nơi chúng tôi, mà là của người khác. Chúng tôi chỉ được đến gặp gỡ, chiêm ngưỡng khác, hay ngửi hương thơm mà thôi. Nhưng có lẽ đó là những người nhìn người khác trong kinh bằng những ngôn ngữ mà chúng tôi chưa từng nghe đến bao giờ, nên chúng tôi có gì lưu lại trong ký ức. Có chăng chỉ là hương vị của những món ăn lạ miệng chúng tôi có thể chưa, và được ăn thử giản mà không bị la rầy. Thế thôi.

Rồi tôi cũng lớn lên. Đức Phật đến với tôi càng xa vời vời, thậm chí gần như biến mất khỏi cuộc đời tôi khi tôi mê theo điệu bóng cồng, nghêu, nhiếp, tình yêu, danh vọng, tiền bạc... Những thời đó tôi đã từng đánh đập với biến bao công sức, mồ hôi và nước mắt của mình những chuyện thế nào giờ mãi được chúng trong tâm tay. Khoảng thời gian đó, cũng có lúc tôi đã đến với của Phật, từng đến gặp gỡ với của chùa những chuyện để làm nhiệm vụ của người con của mẹ đi chùa là Phật. Nhưng một của những đức mẹ, hèn thua... đã chiêm nghiệm, những không thể hiểu được tại sao tôi vẫn còn duy trì tín ngưỡng chính mình, vẫn còn người người một niềm hy vọng rằng tìm được một người yêu khác, một nghề nghiệp khác, hay một cái gì đó khác đi thì sẽ được hạnh phúc ngay thôi. Cũng như gã cùng tôi, cứ mãi tìm kiếm sự chuyển biến, cứ khờ khạo với những công việc tí ti nào đó 901' mà nhất quyết không chịu nhìn cha; tôi vẫn chưa chịu nhìn nhận Đức Phật của mình.

Gã cùng tôi đã may mắn vì đã tỉnh ngộ, nhận ra được cha mình và được trở về nhà, Cũng như tôi, đã may mắn được bàn tay ai đó níu giữ lại khi đang trôi nổi trên dòng cuộc đời. Tôi đã tỉnh ngộ ra, được níu giữ lại bởi cái chết của một người cha và một quyển sách của người bạn trẻ. Trong cái một có cái được. Bàn tay của cha tôi những giờ phút cuối không còn cảm được những đến gần tôi do mình kiêu ngạo, không níu tôi dù chỉ một bàn tay trong rất nhiều bàn tay thân yêu của cha, để cha còn có thể bám víu với cuộc đời. Giờ đây một thanh tú của cha giờ đã đen sạm vì bệnh tật, thu hẹp thang. Đôi chân cha trước đây đã từng đi du lịch bởi bao nơi, những giờ đây không còn đến với tâm thân của cha. Bao lâu rồi đây thâm thúy của Đức Phật mà trước đây tôi đã từng được đến, và đã không tin, giờ người bên cạnh cha tôi mới thật thấm thía một điều: vô thường, vô ngã... là đây, có phải không phải?

Và quyển sách có tựa đề "Tu là chuyện nghiệp" mở ra tanh, được một vào, tôi đã thấm thía một gan. Những sao tìm mãi tôi vẫn không thấy trang nào nói đến những đến đấng kinh hoàng trong tu tập, những đến đấng mà tôi chắc rằng mình sẽ phải đi qua, với bao nhiêu tội lỗi mình đã tạo ra trong một kiếp sống. Không có đấng, những có một cánh cửa đã mở ra cho tôi: cánh cửa Phật giáo đã giúp tôi chuyển nghiệp của mình.

Phật đó rồi. Phật của tôi. Phật đã níu giữ tôi lại, để tôi không lẫn mãi xuống tầng cùng cửa ngục, để những cơn mưa tôi trôi rơi vì những phù phiếm của cuộc đời.

Thật hạnh phúc biết bao cho những ai đã tìm được Đức Phật của mình.!

Theo **Đieu Liên Lý Thu Linh** *Tập chí Văn hóa Phật giáo*